Den røde Krig

Ungsocialistisk Organ.

Nr. 4.	10 Øre pr. Nr.	April 1919.	1,25 Øre aarlig.	2 Aargang.

Naar Proudhon for omtrent hundrede Aar siden sagde:
Ejendom er Ran! Politiet sin Haand paa ham lagde.
Nu vogtes Ejendommen af Hund og Politi.
Er det ej Udvikling til Socialdemokrati?

Retten til Revolution.

Det Maal vi strider for, er et Samfund, uden Voldsherredømme. Vort Ideal er et Samfund, hvor ingen udsuger andre, hvor ingen hersker over andre.

Dette Samfund skal hvile paa to Grundpiller: 1) En fornuftig Produktionsorden. 2) Sjælelig Kultur.

Vi ved, at Verden er rig nok til at man ved nogle faa Timers Arbejde i Fabrik og paa Mark, kan garantere ethvert Samfundsmedlems Krav til Bolig, Føde, Klæder, Varme o. s. v.

Naar denne materielle Grund er skabt, vil et rigt, fyldigt Sjæleliv spire frem, blomstre og modnes, og give en rig, samfundskulturel Høst.

• • •

Men inden vi naar frem til vor nye Jord og vore nye Himle, maa vi vade gennem meget Smuds.

Virkeliggørelsen af dette vort Ideal, betyder Nedbrydelse af 100-aarig Uretfærdighed, Monopol og Privilegier. Det betyder et Indgreb i Samfundslivet, paa omtrent alle Omraader. Det er at ligne med en *Samfundsomvæltning, med Revolution.*

Kamp maa staa mellem det Nye og det Gamle, mellem Underklasse og Overklasse; Klassekampen maa rase. Gennem en konsekvent gennemført Klassekamp, har Proletariatet alle Chancer for at sejre i den Strid der nu kæmpes over hele Europa.

I Stedet for at flygte, eller ved smukke Talemaader (som Bourgeoisiet kun ler af) søge at udsætte Opgøret, bør Stridens Aand, Lysten til Revolution vækkes og holdes levende hos alle Proletarer. Gennem Kamp naar du Friheden.

Ungsocialismen anerkender alle Midler i Klassekampen, baade defensive og offensive, baade Forsvar og Angreb.

Vi vil hellere en bred anlagt social Revolution, med Masserne staaende som en Mur, end et politisk Kup. Og dersom vi kunde vælge, ønsker ingen højere og varmere, end vi en ublodig Revolution. Men det vilde være forbrydersk og dumt, dersom man nøjedes med gode Ønsker og stak Hovedet i Sandet, for at slippe for at se den haarde Virkelighed i Øjnene.

Ligesom et Attentat engang imellem er forsvarligt, kan ogsaa et Kup, en Overrumpling til Tider være forsvarligt.

Aar 1914, i Juli og August Maaned, sad nogle gamle, senile Oldinge i Berlin og Wien og modnede Situationen til Krig. Havde en handlekraftig Minoritet i dette Øjeblik foretaget et Kup, havde Begivenhederne, Historien, faaet en hel anden Retning. 11,000,000 Menneskeliv, var blevet sparet. 19,000,000 Mennesker, havde undgaaet Invaliditetens Rædsler.

En Generalstrejke havde været bedre!

Ja, ikke alene bedre; men uden Tvivl bedst!

• • •

En undertrykket og udsuget Klasse, Gruppe eller Samling Mennesker, har altid juridisk og moralsk Ret til Oprør. Hverken Majoritet eller Minoritet har Ret til at udsuge eller undertryke Modparten!

Det Maal, den Hensigt berettiger altid til Oprør i alle Former. En europæisk Revolution nu, vilde være en Kulturgerning, der vilde betyde det samme som Tilintetgørelse af kommende Krige, Tilintetgørelse af Udsugning og Forbrydelse.

Revolutionen, er Anvendelse af mindre Vold, med det Formaal, at kvæle en større Voldsmagt: Det nuværende Samfund, der hvis det skal bestaa, direkte eller indirekte, vil kræve Millioner og atter Millioner Arbejderes Liv.

C. J. Björklund.

Arbejderne og Reformvejen.

Af I. I. Ipsen.

Et af den danske Arbejderbevægelses Karaktertræk er, at den altid kommer bagefter. Da *Frederik Dreyer* og senere *Louis Pio*, Mænd fra Overklassen, begyndte at præke Socialisme, sov hele Menigheden. Og den sover for Resten endnu. Da Arbejderne fik Parlamentarismen at løbe med og i 1884 satte deres to første Revolutionsfaar, *Holm* og *Hørdum*, ind i Rigsdagen, var Bourgeoisiet forlængst klar over, at Parlamentarismen ikke havde det mindste med Socialisme at gøre, men var en Limpind, som den regerende Kaste stak ud til dem, der skulde regeres. Da den kooperative Bevægelse blev ophøjet til Socialisme af Borgbjerg, var det 50 Aar efter, at den havde kulmineret i Tyskland under *Lassalles* Slagord, at man skulde bekæmpe Kapitalismen med Kapital.

Da Partiet allierede sig med Kapitalisterne om Lovgivningen for at naa et Maal, som reelt er Omstyrtelsen af hele det bestaaende Lovsystem, der som bekendt kun er en Beskyttelse af Privatejendommen, havde saadanne Alliancer i umindelige Tider været prøvede baade af Tyskere, Franskmænd og Englændere. Da Socialdemokratiet i 1917 omsider fødte den første socialistiske Minister til Verden, var Eksperimentet forslidt; den tyske Minister *Schaefle* havde været en af Socialdemokratiets Grundlæggere, og mange Aar senere prøvede Franskmændene med *Briand*, hvis første Regeringshandling bestod i at forbyde den røde Fane. Da endelig Minister Stauning forleden saa ud til at falde paa Rumpen, var den danske Socialdemokrat og Vælger ikke naaet videre, end at han hylede med Salmisten Kingo:

Hjælp Gud! jeg korser mig! hvor det i Luften smald
Med et forfærdeligt og grusomt Knag og Knald!

Den Vej, som Arbejderklassen saaledes har vandret, hedder Reformvejen. Den skildres som den rolige og brede Vej, ad hvilken Flertallet gaar — ifølge Bibelen ogsaa som Syndernes Vej i Modsætning til den smalle, ad hvilken de faa og udvalgte vandrer. Vist og sandt er det, at det har været Fæhovedernes Vej, den, hvor det hedder: kommer vi ikke i Dag, saa kommer vi heller ikke i Morgen —! For hvad har Arbejderne opnaaet ad Reformvejen? Ingen Ting, der er værd at regne for væsentlig; thi de er forblevne hvad de var altid: *Lønarbejdere for de andre*.

Men de har desuden spildt Tiden. Det ser vi allerbedst i Tyskland, hvorfra hele vort Partivæsen er importeret. De tyske Arbejdere gik ogsaa Reformvejen. Ved Krigens Udbrud stod de i Alliance med Kapitaliststaten, stemte som én Mand for Militærbevillingerne og gik til Fronten i Stedet for at smide Geværerne og nægte at udplyndre Belgien, hvor Bryggeridirektør Sigvald Olsen og andre danske Arbejderførere kort efter rejste rundt som den tyske Generalstabs Gæster og saa paa Ødelæggelserne. I 1918 gjorde Tyskerne omsider Revolution — og da var det fire Aar for sent. Tænk, hvad de havde sparet Verden og sig selv for, om de havde lavet den Revolution i 1914 i Stedet for at gaa Reformvejen sammen med Kejseren og Kapitalisterne!

I disse fire elendige Aar gik den tyske Millionær Dr. *Helphand*, kaldet *Parvus*, oppe paa Redaktionskontoret i Farimagsgade og dirigerede det danske Socialdemokratis Politik, det vil sige: holdt de menige Arbejdere paa Reformvejen. Som en Faareflok, der skulde klippes, blev de gennede sammen om Ministeriet *Zahle*; de brægede fornøjet, naar Førerne tog Ulden og bevilligede 500 Millioner til Militæretaten, et Slot til Kongen, større Diæter til sig selv og en ny Grundlov til Tosserne. Men »det første af alle Evangelier er dette, at en Løgn kan ikke vare evigt«. Der er Arbejdere i Mængde, som raaber:

»Hvordan har I behandlet os? Hvordan har I undervist os, bespist os, ført os, medens vi sled og slæbte for eder? Svaret kan læses i Flammer over den mørke Krigshimmel. Dette er den Bespisning og Førelse, vi har faaet af eder: Tomhed — Lommens, Mavens, Hovedets og Hjertets. Se, der er intet i os, intet uden hvad Naturen giver sine Børn i Ørkenen: Vildskab og Madlyst, Styrke grundet paa Sult«.*)

I dette Raab ligger Sandheden. Arbejderne har ikke kunnet omstyrte den kapitalistiske Lovgivning gennem mere Lovgivning; for alle Love er en Stadfæstelse af det Bestaaende. Arbejdernes Rigsdagsmænd har tilmed aflagt Ed paa det nuværende Samfunds Grundlov, hvori de første 28 Paragrafer handler om Kongen og Resten om Rigsdagsmændene, Dommerne, Politiet, Officererne, Præsterne, Ejendomsretten og Fattigvæsenet. Der findes i hele denne kapitalistiske Sylte ikke saa meget som en Paragraf om Retten til Arbejde. Der maa ikke en Gang laves Republik; for Stauning har aflagt Ed paa Kongedømmet. Hvordan i Alverden skulde der saa kunne laves social Revolution? Arbejdernes Politikere er jo Kuponklippere i alt det, som Socialdemokratiet lægger Navn til, i Bageriet, Bryggeriet, Andelsbanken, Handelen med erobrede belgiske Biler, osv. De har Aktier i det Bestaaende, om nogen ellers har det. Og man saver ikke den Gren over, som man selv sidder paa.

Nej, Arbejderklassen har ingen Ting at gøre paa Reformvejen.

Saa er der altsaa den anden Vej, Revolutionsvejen. Om den kunde vi nøjes med at sige ait det smukke, som Social-Demokraten har sagt om den, inden Bladet blev Hoforgan. Men vi vil foretrække at komme med noget nyt. For denne Gang blot dette, at Revolutionsvejen gaar stik modsat Reformvejen, der nu har ført Arbejderne baglæns i en Menneskealder, men som deres ledende Mænd er edfæstede til. Den første Betingelse for at kunne slaa ind paa den revolutionære Vej er da den, at Arbejderne skilles fra disse Førere. Og den næste Betingelse er, at de ikke kommer for sent ligesom Tyskerne, der ogsaa gik Reformvejen, men endte med at sidde i det som Lasse Lucidor den Ulykkelige. Det danske Socialdemokrati er nemlig ligesaa langt tilbage som sit usle Forbillede. Vi har vore Kongesocialister, ligesom de dernede havde deres Kejsersocialister. Vore Arbejdere har stemt for hele den militære Rummel, som har kostet os den omtalte halve Milliard. De støttede Socialdemokraten, da Bladet holdt paa den forkerte Hest i Krigens store Totalisator, og de var ikke en Gang med som Kulpillere, da de tyske Millioner blev udskibede her oppe. De var Partifæller med Grosserer Heilbuth og Assessor Ibsen. De jublede over den nye Grundlov, som ikke er andet end et Pigtraadshegn om de Besiddendes Ejendom. Og de tog imod Løn, medens de andre forbeholdt sig Udbyttet.

Til saadanne Mennesker er det naturligvis vanskeligt at tale om Revolutionsvejen. Men vi skal forsøge paa det i næste Numer af Den Røde Krig.

*) Citat af *Carlyle*.

De sorte Morder-aspiranter i Arbejde.

—o—

Et Overfald paa 4 Ungsocialister.

Hvor stærk Afskyen for de Westenholske Morderhvervninger end har været, er det dog lykkedes disse kapitalistiske Blodsugere at hverve nogle naive og dumme, unge Mennesker.

For at bringe disse Brushoveder til Fornuft begav fire af vore Kammerater, *Fabian Petersen, Julius Ferdinandsen, C. V. Nielsen* og endnu en Kammerat, sig ned til Damperen »Merkur«, dels for at uddele et Opraab, dels for ved personlig Paavirkning at søge at bringe de forvildede, unge Mennesker til Fornuft og faa dem til at give Afkald paa videre Deltagelse i det smudsige Foretagende.

Opraabet havde følgende Ordlyd:

Til de unge hvervede Arbejdere!

Under gyldne Løfter og store Fraser er du lokket ind til Udførelsen af en Judasgerning imod vore Klassebrødre i Rusland.

Tænk dog over, hvad det er, du gaar ind til!

Husk paa, at du er et viljeløst Redskab i en lille Klike demoraliserede Kapitalisters Hænder.

Selv Socialdemokratiet her i Landet erkender, at ingensinde før har Arbejderne i Rusland opnaaet saa gode økonomiske Fordele som nu.

Vi Ungsocialister henstiller til dig, endnu medens Tid er: Bliv ikke Forræder imod dine Klassebrødre — kom dog til Fornuft og Selvbevidsthed.

Tænk paa: Du har en Familie, der har dig kær. Lad de gyldne Løfter og Fraser fare, og tænk over, hvad din Person er værd!

Ungsocialistisk Forening.

Dette Opraab, der paa en klar Maade siger, hvad det skal, vakte vild Panik mellem d'Hrr. Morderaspiranter. Efter at de havde gennemlæst Opraabet styrtede 6 af de kønne Fyre sig over vor Kammerat Fabian Petersen. Berusede, som de var, søgte de at overfalde vor Kammerat, der imidlertid gav Svar paa Tiltale. Efter nogen Tid kom yderligere ca. 60 Morderaspiranter, der aabenbart ikke syntes, at de første 6 havde rigtig Held med sig, deres betrængte Kammerater til Hjælp. De havde overværet Episoden fra Skibet, og sprang nu i Lan[d], et vildt Slagsmaal begyndte, ilende Havnearbejdere, der Parti for Ungsocialisterne, d[e] med Liv og Lyst i Kampen var paa sit Højdepunkt, da af de „*Slagfærdige*“ kom til og Kampen endte.

Fabian Petersen og en af Kammerater havde faaet flænget i den vilde Krig Knippelsvingerne tog Ung[soci]sterne og nogle af de kønne Aspiranterne med paa Politiv[agten].

Her nægtede Overbetjen[t] gensen at tage Rapport i S[agen] men indvilligede dog i, at de af vore Kammerater fik 20 Erstatning for sit flængede. Efter at have gennemlæst Opraabene og paahørt vore K[am]meraters Forklaring, fik den nervøse Overbetjent et hysteri[sk] Anfald. »Jamen, det er jo di[sse] her Syndikalister«, udbrød h[an] og stirrede vildt paa de 4 U[ng]socialister, »dersom I ikke sk[ruer] ber af, skal jeg Satan gale — — o. s. v.« —, samtidig for[egav] Jørgensen en betegnende B[e]gægelse mod Baglommen og [vore] Kammerater, der før har va[ret] udsat for Politiets elskelige E[f]stræbe ser i ovennævnte Ret[ning] vilde ikke udsætte sig for en udsøgt Behandling og tog en rende Afsked med Hr. Jørgen[sen].

Men ude i Frihavnen l[igger] Skibet med Morderaspiranter til at afgaa. Man spørger u[n]kaarlig sig selv, hvor længe den Slags Ting Lov at passer[e].

Referen[t].

Valg!

*

Nu skal der snart vælges til R[igs]dagen. Rigsdagsmændene, [de] Folk, som Regel fra Bourgeo[isiet] skal styre, regere os i 4 Aar, næste Valg. En Dag hvert 4. (hvis Regenterne ikke bliver [u]ge indbyrdes i Mellemtiden) b[liver] der raabt ud til den danske Be[folk]ning: I Dag er I selvstændige Individer, i Dag skal I vælge der skal regere Jer i den næ[ste] aarige Periode. Men Friheden Selvstændigheden varer kun lang Tid, som der er nødvend[igt] at sætte et Kryds paa en Liste Friheden strækker sig kun vælge, paa hvilken Liste ma[n] sker at krydse.

Saa snart denne Heltegern[ing er] udført, er man saa rart fri tænke. Har man endelig fund[et] paa hvilken Liste man skal kr[ydse] kan man lade Hjærnen hvile behøver ikke spekulere over der er Ret og Uret, eller hv[orledes] man skal regulere sit Forh[old til] andre Mennesker. Vore Me[d]neskers Lidelser, Nød og F[ri]dom, behøver vi slet ikke, a[t] os af, det er altsammen be[sørget] med et Kryds. . .

Man kan spise, sove og være glad, særligt sove. Hvis man kan. Der er nogle der ikke kan! De, der higer efter virkelig Frihed, og som har rystet Sløvheden af sig og endnu bevaret en Gnist af Selvstændighed og sund Sans, kan ikke finde sig i disse Tingenes nedværdigende Tilstand, uden at oponere.

Efter at Krydset er sat, har man selv erklæret sig for umyndig og valgt sine Formyndere. Danmarks 3 Millioner Mennesker har lagt sin Skæbne i Hænderne paa et Par Hundrede, for Flertallet ukendte, Rigsdagsmænd, der samles i Rigets Centrum og tager Bestemmelse i alle Befolkningens Anliggender, ogsaa de mest Individuelle. De giver Love om alt mellem Himmel og Jord, der er snart ikke den Ting, som der ikke er en Lov for. De giver Love om hvad vi skal anse for at være Ret og Uret, uden at spørge efter, om vi muligvis kunde have en anden Retsopfattelse. Hvis der var nogle, der vilde hævde som sin Opfattelse, at den der lider Savn, har Ret til at dække Savnet der, hvor det findes Overflod af det savnede, vilde de snart havne i et Fængsel. Af dem, der har været Talsmænd for den Opfattelse, at de, der deltager i Produktionen af Livsgoderne, ogsaa har Ret til at faa Del i dem, har vi mange siddende bag Laas og Slaa. Der stiftes Love, som bestemmer en Mand og Kvindes indbyrdes Forhold, hvilket man dog skulde mene var en ganske privat Sag som vedkommende bedst selv kunde afgøre.

Fra et Parlament i København regeres 3 Millioner Mennesker efter ensartede Bestemmelser og Love. Skulde en og samme Lov eller Bestemmelse kunne tilfredsstille tre Millioners forskelligartede Interesser? Umuligt! Man kan ikke begynde at bygge et Hus fra Taget.

Hvorfor ikke begynde fra Grunden? Lad det enkelte Individ selv afgøre de Sager som kun vedkommer ham selv! Lad Familien selv ordne sit indre Forhold efter deres egne Love! Lad hver Sammenslutning af Mennesker selv bestemme, efter hvilke Vedtægter de ønsker at leve! Lad de Sammenslutninger af Mennesker, der lever paa samme Sted, enten i en By eller paa Landet, og altsaa danner et Samfund, selv afgøre det, som kun vedkommer dem! Lad saa alle Samfund i et Land danne en Repræsentation, som afgør de Sager, der har fælles Interesse for hele Landet (Transport o. l.); men ogsaa indskrænke sig til dette! Saa kunde Landene staa i fri Forbindelse med hinanden paa Grundlag af fælles Interesse (Udbytte af Produkter, Samfærdsel o. l.), og vi har naaet Taget.

Her er to Valg.

Det ene gaar til Rigsdagen, det andet til Revolutionen. Vælg!

A. Vante.

Tanker.

Betingelsen for alt menneskelig Fremskridt og Udvikling er Intelligensen. Det er den større intellektuelle Evne Mennesket er i Besiddelse af fremfor Dyrene, der har muliggjort den Udvikling, som vi i Dag kan pege paa. Den væsentlige indre Drivkraft er Misfornøjelsen. Utilfredshed med det man har, bevæger en til Anstrengelser for at opnaa noget bedre.

Individet handler ikke efter moralske Grundsætninger, men efter D r i f t e r, F ø l e l s e r og I n t e r e s s e r; og Styrkeforholdet afgør Kampen mellem dem. Med Menneskelighedens gigantiske Formering paa Jorden er Arbejdsdelingen efterhaanden ført ud i de yderste Konsekvenser. Samfundsmaskineriet er blevet mere indviklet og mere end nogensinde før under nogen som helst Epoke er det blevet nødvendigt for hvert enkelt Individ at have en klar Opfattelse af sin egen Stilling i det menneskelige Samfund.

Trangen til en menneskeværdig Tilværelse, Længselen efte. Lys og Skønhed, som har ligget og slumret selv hos Slaverne gennem Tiderne, dysset til Ro gennem Religionens Røgelse, eller givet et Udløb i det himmelske Haab om et bedre Liv efter Døden. Denne Trang til noget bedre er det som har givet det mægtige Fremstød i Arbejderbevægelsen.

Aarhundreder igennem var Menneskeaanden lænkebundet af Religionen. I Ly af denne plyndrede de Rige og Mægtige Arbejderne og de fattige Bønder. Med lange Mellemrum rystede vel Slaverne deres Lænker saa det gav Genlyd i hele Verden; men først efter at Menneskeaanden havde frigjort sig fra tusindaarig Overlevering, den tunge og trykkende Arv fra Fortiden, begyndte man for Alvor at øjne Muligheden for en bedre Orden. Det er den menneskelige Inteligens, T a n k e n der baner Vejen for Fremskridtet baade det rent aandelige og det materielle, og med den Vekselvirkning, der uafladelig finder Sted, vil den materielle Udvikling skabe nye Muligheder for Menneskeaanden.

Det er T a n k e n som er Ophavet til Idéologien og trods det Faktum, at det væsentligt er Interesserne der gør Udslagt i al Kamp, saa er det dog muligt at dokumentere Idéologiens Indflydelse paa Menneskene. Ruslands lange Kamp gennem hundrede Aar for Revolutionen, som har kostet saa mange Ofre af dens hengivne Forkæmpere beviser dette, og kaster et straalende Lys over Idéologiens Betydning og de store Tankers Magt over Sindene.

For i det hele taget at komme fremad er det først og fremmest nødvendigt, at ethvert Individ finder sin virkelige Plads i Samfundet. Naar dette er gaaet op for Arbejderne vil de se, at Sammenslutningen om deres fælles Interesser er nødvendig; fordi det enkelte isolerede Individ er ude af Stand til paa nogen Maade at fremme sine egne Interesser, uden ved Samvirke med hans ligestillede. Det er her Idéologien har sin store Opgave, det at Arbejderbevægelsen jo ikke blot er en Bevægelse for mere Mad og Drikke, bedre Tøj og Boliger, men ogsaa en kulturel Bevægelse, som maa tage Sigte paa de store T a n k e r. En af disse Tanker er A r b e j d e t s e n d e l i g e T r i u m f. Arbejdet, Haandens og Hjernens Arbejde, som skal gøre Verden lys og smuk og behagelig at leve i, maa æres og agtes som intet andet i Verden — det er den eneste Guddommelighed som Menneskene behøver at ofre til og bøje sig for i Ærefrygt. Ud fra denne Erkendelse er det selvindlysende, at kun de, der arbejder, har Ret til at leve. Ligesaa er det selvindlysende, at man maa give Børnene, Samfundets vordende Arbejdskraft, de bedste Livsbetingelser under Opvækstaarene. At sørge for de Syge og Svage hører med ind under et velordnet Samfund. Men alt hvad der hedder Udbytning af andres Arbejde maa stemples som det det er, nemlig en Forbrydelse, Tyveri ret og slet.

Ud fra denne Erkendelse fremstaar Muligheden af en Gang for alle, at gøre en Ende paa R o v k r i g e n e, Kapitalststaternes forbryderiske Krige. Da Aarsagerne til Krigene ryddes af Vejen vil de efterhaanden høre op, og vi vil blive fri for den umaadelige, planløse Ødslen med Menneskeliv og Værdier. Tilbage er da den kæmpemæssige Opgave at organisere Arbejdet samfundsmæssigt. For at kunne gøre dette er det ganske vist ikke nødvendigt ligefrem at sidde inde med Lærdom — allermindst i Retning af filosofiske Spekulationer eller idealistiske Teorier ud i det Blaa, men derimod er det absolut nødvendigt at have Kendskab til Historien, Verdensudviklingen i sin Helhed og de materielle Betingelser, der for Øjeblikket er til Stede. Her behøver vi virkelig Information. Men hvordan faar vi fat paa denne. Det er et stort Spørgsmaal!

Derfor er de russiske Socialiseringsforsøg saa umaadelig betydningsfulde, hvad enten de falder godt eller daarligt ud. Det vilde være interessant, og desuden et stort Gode, om vi Arbejdere fik virkelig korrekt Oplysning om disse Forhold.

Til Slut kun dette: Forud for enhver virkelig Forandring eller Revolution, maa altid gaa en aandelig — ellers bliver det ikke til noget andet eller mere end en tilfældig Revolte. Derfor er det af saa stor Vigtighed, at man ikke forsømmer Propagandaen; men saar de store T a n k e r i Menneskenes Sjæle, saaledes at de kan faa Forstaaelsen for og lære at indse Nødvendigheden af deres Gennemførelse.

Selma Ahlgren.

Mod Foraar?

Det er atter Foraar. Atter skinner Solen med fornyet Kraft og virker opmuntrende paa Menneskene.

Ude i den store Verden er det ogsaa blevet Foraar for Arbejderne. De kaster de gamle Lænker af sig og jager Snylterklikken bort fra deres selvbestaltede Pladser. Kun her i Skandinavien sover Arbejderne videre. De tror endnu paa, at Stemmesedlen skal føre dem frem til det store Maal.

Du danske Arbejder! Hvor længe vil du finde dig i at blive udsuget af de kapitalistiske Snyltere? Kan du ikke se, at de Mænd, der har aabnet Munden til Protest mod dette Samfunds Elendighed, de Mænd, der har talt din og dines Sag, raat og brutalt er kastet i Fængslerne, dømte paa falske Vidner. Hvor længe vil det vare, før du rejser dig til Kamp mod dine Undertrykkere. I denne Kamp findes et for og imod din egen Klasse. Betænk dig derfor ikke; men kom og vær med. Vi vil ikke Gavn for en enkelt — men befri det hele Samfund, derfor er det den enkelte, vi maa spørge, og du maa ikke svigte, du skal sige til dig selv: »Uden mig hjælper det ikke«.

Tænk paa vore Forældre, der har levet et langt Liv i Arbejde og Slid, se, hvor meget de har faaet ud af det, og vi selv har ikke mere at vente, saa længe I opretholder den Klasse, der kun tænker paa at udnytte os. Du ser dem leve i Overflod, klæde sig i Silke og Fløjl, befarer vore Gader i Luksusautomobiler, og hvem skaber alt dette? Er det ikke dig, der staar og frembringer alle de Værdier?

Uden at du tænker paa det er du med til at opretholde den Klasse, som er din Modstander, og som du nødvendigvis maa være en Modstander af. Derfor endnu en Gang: Vær med til at styrte det bestaaende Samfund, nedbryd alt, hvad der hedder Autoritetstro!

J. Ferdinandsen.

Honorar og Forbud mod Eftertryk er i Bund og Grund Literaturens Fordærv. Blot den skriver noget læseværdigt, der skriver for Sagens egen Skyld. Der hviler ligesom en Forbandelse over Pengene: Enhver Forfatter skriver slet saa snart han skriver for at tjene Penge.

Schopenhauer.

Kampen for Ottetimersdagen.

Socialismens Virkeliggørelse skulde ikke blot betyde en retfærdig, en menneskelig Fordeling af de materielle Livsfornødenheder, men det skulde, skal og man ogsaa betyde en radikal Omvæltning i »Fordelingen« af de aandelige Værdier.

Indenfor den socialistiske Arbejderverden er man for længe siden bleven opmærksom paa dette. Hele den Kamp, som blev sat i Gang for forkortet Arbejdstid, har haft dette Maal for Øje. Det har ikke været for at opelske Dovenskaben, som man ofte har hørt de borgerlige Driverter paastaa. Nej, det er i Forstaaelse af, at Arbejderne maa have Tid til at skaffe sig Kundskaber, læse, tænke, orientere sig i Verden, noget, man hidtil har fornægtet dem som Klasse, og for at faa denne Mulighed har man kæmpet for den beskedne Fordring, som Socialdemokratiet i sin Lovlydighedsiver har kaldt Normalarbejdsdagen. I Virkeligheden er jo otte Timers dagligt, industrielt Arbejde en Anormalitet; ærlige, upartiske Sociologer af den moderne Skole, som har undersøgt Samfundsproduktionen, har ved Hjælp af Statistikken vist, at naar alle raske og fuldvoksne Mennesker deltager i Produktionen, maa vi lade os nøje med en daglig Arbejdstid af højst 4—5 Timer.

8 Timersdagen er altsaa en Fordring, som tænkes realiseret indenfor det kapitalistiske Samfunds Ramme, under Forudsætning af, at hele den snyltende, kuponklippende og i uproduktivt »Arbejde« sysselsatte Overklasse vedblivende skal have Lov til at unddrage sig alt Deltagelse i industrielt Arbejde.

Allerede i 1886 maatte Arbejderne i Amerika kæmpe for 8 Timersdagen. Det formede sig som en frygtelig Kamp mellem Kapital og Arbejde. Kapitalisterne forstod allerede den Gang hvilke Muligheder en kortere Arbejdsdag skulde give Arbejderklassen, og de forsøgte at slaa hele Bevægelsen til Jorden. Man ignorerede den Lov, som allerede galt for en lille Del af Arbejderne, og som var Frugten af vældige Demonstrationer i Aarene 1872—73.

Den første Maj 1886 gjorde Arbejderne Generalstrejke for 8 Timersdagen, men Politiet og Regeringen provokerede Uroligheder frem. I Chikago sprængte man et stort Protestmøde, arresterede alle de ledende Mænd, mod hvem man anlagde en stor Svindelrettergang, hvorunder man dømte 7 Mand til Døden og 1 til 15 Aars Tugthus.

Man savnede alle Beviser for Dommen, og en senere Undersøgelse har vist, at man havde bygget hele Rettergangen paa købte Vidner og paavirkede Jurymænd. Det var Regeringens Dom over Anarkisterne, over Arbejderklassens Befrielsesforsøg. Endnu i Dag mindes de internationale Socialister de første Ofre for Ottetimers Dagen, Chikago Martyrerne.

Paa den internationale Arbejderkongres i Paris 1889 besluttede man at mobilisere Arbejderne til Arbejdsnedlæggelse og Demonstrationer for 18 Timers Dagen i alle Lande i hele Verden d. 1. Maj. Hvad der nu er en Tradition kæmpede Arbejderne en frygtelig Strid for at vinde, en Strid, som kostede utallige Ofre. Det var Proletarernes Korstog mod Kapitalismen. Og for den Sags Skyld har Kampen ikke været helt resultatløs. Den har vist Arbejderne, at de gennem Solidaritet har kunnet tvinge Arbejdskøberne til at erkende 1. Maj som Fridag. Og om man ikke i større Udstrækning har naaet et Resultat i Striden for 8 Timers Dagen, beror det paa, at Socialdemokratiet har underlagt sig Arbejdernes Handlekraft, gjort 1. Maj til en tom Deklamation og et politisk Optog, og har indbildt Arbejderne, at Stemmesedlen skulde give dem Arbejdstidens Forkortelse. Paa dette Punkt som paa saa mange andre staar det ufrugtbare i Kampen i Forbindelse med, at man har bundet Arbejderklassen ved det kapitalistiske Samfunds specielle Administrationsform Parlamentarismen.

•

Nu bringer Arbejderklassen igen Ofre for at naa Ottetimers Dagen. Bygningsarbejdernes heltemodige og udholdende Strid viser, at Kravet om kortere Arbejdsdag er levende. Den klingende Solidaritet, som alle hæderlige Arbejdere viser dem, siger os, at man blandt Arbejdermasserne har Forstaaelse af dette Krav.

Men vi har ogsaa set Socialdemokratiets ernergiske Kamp for at forfuske denne Aktion. I Forening med Lederhierarkiet lykkedes det at hindre Smedene i at stille sig solidarisk med Bygningsindustriens Arbejdere.

Og Arbejderne spørger sig: hvorfor denne Modstand?

»Solidaritet« har meget rigtig fundet Forklaringen i, at »det er Rædslen for, at Arbejderne selv gennem deres økonomiske Kamp skulde indføre 8 Timers Dagen, thi dette vilde medføre, at Arbejderne frigør sig fra Parlamentarismens Edderkoppespind«.

Men dertil maa man lægge endnu en Faktor.

Man har kunnet lægge Mærke til, at de Aar, da man har haft politiske Valgkampe, har Socialdemokratiet af al Magt kæmpet for at hindre faglige Strider. Man skulde kunde opregne en Række af Eksempler paa, at det har været Tilfældet. Arbejdskøberne har ogsaa vidst at udnytte disse Tilfælde, vel vidende, at man ikke behøvede at risikere nogen Strid.

Den økonomiske og aandelige Desperation, som fremkaldes af store Kampe paa Arbejdsmarkedet har altid været ubehagelig for de politiske Spækhøkere. Arbejdernes Indkomster og Evne, iblandt ogsaa Vilje at betale Skatter, mindskes ved saadanne Kampe, Uroen, som skabes jager mange Smaaborgere væk fra Socialdemokratiet. Kort sagt det bliver en Livsbetingelse at holde Ro paa Arbejdsmarkedet. Ikke for Kapitalisterne, men for Socialdemokratiet. Og derfor slaar man ganske hensynsløst alle de Arbejdergrupper ned, der ikke vil bøje sig.

I Løbet af 1919 venter man 4—5 Valgkampe, har Socialdemokratiet Gang paa Gang ivrigt forsikret.

Derfor skulde Smedenes Kamp for Ottetimersdagen for enhver Pris forhindres!

Derfor skal Bygningsindustriens Arbejdere boykottes, stemples af Skrædderrepræsentanter som fræk, og ties ihjel i »Social-Demokraten« og dens borgerlige Medløbere.

Parlamentarismens gyldne Frugter!

Men den Dag nærmer sig, da Arbejderne helt har opgjort Regningen med den borgerlige Humbug, og for alle virkelige Socialister gælder det om, at agitere for Tanken om den direkte Aktion og gøre Arbejderklassen fortrolig med denne. Det bliver en sørgelig Fremtid for Arbejderklassen, om den, naar den opdager Bedrageriet, mister Troen paa al socialistisk Kamp!

Den direkte Aktion, Opelskelsen af Arbejdernes egen direkte Handling, er Midlet til at naa saavel de Reformer, vi vil naa paa Vejen frem mod vort store Maal, ligesom det er det eneste aktive Middel, hvormed vi kan knække Kapitalismen!

Emil Manus.

Gnister.

Paaskedag, den 20, April, samles alle Ungsocialister i København, med Venner i Brønshøj Kro. Det er Den røde Krigs Finansudvalg, der staar som Arrangører, og de sætter deres Hoveder i Pant paa, at det bliver en morsom Aften. Nærmere gennem Annonce i Solidaritet.

*

Man samler til Baal . . . En af de kapitalistiske Forsvarsinstitutioner har godkendt Dommen over *Chr. Christensen,* der lød paa 18 Maaneders Forbedringshus. I Aktors Indlæg i Sagen, finder vi følgende Udtalelse: „Aktor beklager, at Samfundet ikke har andre Midler at anvende mod Tiltalte, end Fængsel". Skulde det være muligt at Aktors Beklagelse skulde indeholde Ønsket om Anvendelse af Dødsstraf som et anvendeligt Middel? Men i denne Udtalelse ligger ogsaa en Beklagelse af at det kapitalistiske Samfund maa undvære en Arbejdskraft som C. C. Aktor dømmer m. a. O. dette Samfund, som Modstander af menneskelig Frihedstrang, som Modstander af Massernes Stræben mod lysere Menneskekaar, og skønt Mennesket i Aktor kan se det vanvittige i at spærre C. C. inde, maa han samtidig i det Samfunds Tjeneste, hvori han staar, sikre sig C. C.s Person for derved at udskyde det kapitalistiske Statssystems Sammenbrud.

Jean Jaques Rosseau har træffende sagt, at det ikke er Menneskets daarlige Egenskaber, der paadrager det dets største Fjender; men deres gode Egenskaber. Dommen over C. C. er et Bevis paa Sandheden af dette.

*

Del politiske Gøglespil. Politikerne har for at aflede Interessen for den sociale Kamp lavet en Ministerkrise. Den sluttede som den begyndte. *Den røde Krig* har i den Anledning tilladt sig at koncentrere Opmærksomheden paa Spørgsmaalet om Parlamentarismen som et Middel til at bedrage Arbejderklassen.

*

Antiparlamentarismen som Kampmiddel. I Norge har en Mængde Arbejdermøder udtalt sig for Valgstrejke, dersom Stortinget ikke vil gaa ind paa visse Betingelser. Det norske Arbejderpartis Hovedbestyrelse har med Henvisning til disse Udtalelser, tilstillet Regeringen en Skrivelse, hvori man hævder, at *Arbejderpartiet maa paalægge sine Repræsentanter at trække sig tilbage fra Stortinget. Eventuelle nye Valg, efter en Valgordning, der ikke opfylder de Krav, som her er stillet, maa mødes med Valgstrejke.*

Efter i mange Aar at have trasket i Skyggen, begynder nu endelig ogsaa Socialdemokrater at faa Øjnene op for at Antiparlamentarismen er et effektivt og praktisk Kampmiddel. Naar Arbejderne nægter at deltage i den kapitalistiske Statshusholdning, naar over Halvdelen af et Lands voksne Indbyggere ikke vil være behjælpelige med at opretholde det politiske Administrationsapparat, saa falder det hele sammen. Gid de danske Arbejdere maa lære af deres norske Kammerater. Men her begynder i Stedet nye politiske Magtstræberpartier at vokse op.

Fra Arbejdsfeltet.

Ungsocialistisk Forening, Wesselsgade 7, som hidtil har afholdt sine Møder sammesteds, har planlagt en Række offentlige Diskussionsmøder. Begyndelsen gjordes Mandag den 7. Marts i Lokalet Nørrebrogade 148. Hans Jørgensen talte om Demokrati eller Diktatur. Emnet havde samlet fuldt Hus og det vel gennemtænkte Foredrag vakte livlig Diskussion.

Vi opfordrer først og fremmest alle Unge, der vil lære den revolutionære Socialisme at kende, at tilslutte sig de ungsocialistiske Foreninger, hvis Møder bekendtgøres gennem Annoncer i Solidaritet; men ogsaa de, der er kommet op i Aarene, maa tilslutte sig. Den ungsocialistiske Bevægelse er ikke udelukkende en Bevægelse for dem, der er unge af Aar. Vi kæmper for den frie Socialisme mod Statsidéen, mod Parlamentarisme, Militarisme og Klerikalisme og gensidig uddanner vi os til denne Kamp i de ungsocialistiske Foreninger. Her er altsaa Plads for alle Aldre, som vil tage aktiv Del i Arbejdet for den revolutionære Socialisme.

Ringen vokser.

Paa et af ungsocialistiske interesserede Kammerater afholdt Møde stiftedes Fredag den 21. Marts paa Vesterbro, København en ungsocialistisk Forening. Om Mødetid og Sted henviser vi til vore Annoncer. Den nye Forening vil faa et stort Arbejde inden for sit Distrikt og vi byder det nye Led velkommen i Ringen.

Frem for Ungsocialismen og Propagandaen for vore Idéer!

Frem under Feltraabet: Danmark skal erobres!

Agitèr for Den røde Krig

Parlamentarisme eller direkte Aktion?

I.

Naar Spørgsmaalet er stillet op som et enten—eller, enten Parlamentarisme, eller direkte Aktion, hvad skal Arbejderklassen benytte og hvad er bedst, vil jeg straks med det samme sige, at den direkte Aktion, det vil sige den direkte Handling er Livets naturligste Udtryk.

Betingelsen for, at Livet skal kunne udvikle sig saa rigt som muligt, er Handlingen, Kampen; den simpleste Form for Liv, som man kender, viser det. Livskraften udtrykker sig i Handling.

* * *

Naar Menneskehedens Historie saa viser os, at en lille Klasse Mennesker stadig har formaaet at herske over de øvrige og tage Udbyttet af deres Arbejde uden at disse har rejst sig til Kamp, saa er det, fordi de faa har forstaaet at omgærde sig med Autoritet og Højhed. »De var indsat af Gud til at styre og lede«, og deres Magtstilling brugte de til at leve højt paa de undertryktes Bekostning. Knurrede Folket, saa havde man en højere Autoritet, det var Gud og hans Ord sagde at man skulde være Øvrigheden underdanig, og Oprørerne straffede man til Skræk og Advarsel.

Man maa forstaa, hvor godt de Magthavende har forskanset sig, naar selve det at rejse sig til Kamp mod Fortrykket er en Forbrydelse, man maa forstaa deres Selvsikkerhed, naar de kunde sige: »Hvad vi gør, er til alles Bedste, og enhver, som sætter sig imod os, skal faa sin Straf«. Historien giver Eksempler nok paa, at Øvrigheden ikke bærer Sværdet forgæves.

Stuckenberg synger i en Sang:
Taagedunst og Mosedampe holder
os i Svøb,
gemmer for os Verdens Kampe,
skjuler Tidens Løb.

For at de enkelte faa kunde beholde Magten og Æren, var det nødvendigt at holde Arbejderklassen i Svøb, aandelig talt, først den franske Revolution rev en Flænge i Taagetæppet, og siden har Menneskeheden arbejdet for at komme fri af Svøbet. Den gav Parolen for al Frigørelseskamp: Frihed, Lighed og Broderskab. Frihed for Menneskctanken og Ligheden mellem Livet og Læren, man skulde ikke prædike Broderskab paa Papiret og saa indrette Livet efter Love, som tillod den enkelte at leve paa Bekostning af andres Liv. Det blev Arbejderklassen, som kom til at organisere Masserne til Kamp for Menneskerettighederne. Den viser straks sin moralske Overlegenhed deri, at den bygger paa Sammenslutningen i Følelsen af et Fællesskab mellem Menneskene, den rejser Kampen mod Kapitalistklassen, fordi den udbytter den øvrige Menneskehed. Maalet for denne Kamp er at besejre Kapitalen, den eneste virkelige Verdenshersker i Øjeblikket.

Ser vi paa den danske Arbejderbevægelse, saa havde den ogsaa ved sin Fremkomst Karakteren af en Kamp mod det bestaaende Samfund, og dens Førere blev da ogsaa dømte og indespærrede som farlige for dette Samfund. Det kunde dog ikke standse Udviklingen, Arbejderne sluttede sig sammen Fagvis og søgte ved pludselige Strejker at forbedre sine Kaar. Kapitalen saa sig mere og mere gal paa denne spirende Magt, og Egoismen tvang Arbejdsgiverne til Sammenslutning. I 1899 kom saa Styrkeprøven. Her vandt Kapitalen, og den skulde vinde, fordi det blev et Spørgsmaal for Arbejderne om, hvor længe de kunde holde ud at sulte. Arbejdsgiverne svang Sultepisken, og for den kendte Arbejderne ingen Modvaaben. Deres Strejkekasser blev tømt, og det viste sig umuligt at besejre Kapitalen ved Penge. Det var umaadelige Summer, som medgik til Kampen, og Pengene kom fra andre Arbejdere, som maatte føle Savnet af hver Øre, de gav til Klassefællerne. Kampen endte med Nederlag for Arbejderne, og Kapitalen dikterede Forliget.

I en Kamp er det den underlegne Part, som sender Parlamentær ud; det er Tegn paa, at man ikke ønsker at kæmpe længere, man giver op.

Arbejderne blev lænket til Septemberforliget. Hereiter var der ikke noget, som hed pludselige Strejker, naar man vilde højne Lønnen. Nej, Arbejderne maatte i god Tid sige op, saa kunde man altid parlamentere sig til Rette. Nu var der ikke mere Brug for Førere, som vilde slaas med Kapitalen som Arbejdernes Dødsfjende. Nej, nu var der Brug for Prokuratorer, som kunde framarre eller fravriste den mægtige en ubetydelig Procent af Udbyttet, man kæmpede drabeligt om en Øre eller to mere i Timen, og naar Arbejderne knurrede, saa hed det altid: »I maa tro, vi har arbejdet Dag og Nat, men husk paa, vi er ikke enebestemmende«. Den samme Lektie serveres forresten endnu hver Gang, Arbejderne kræver deres Menneskeret, saa lyder det fra Parlamentet: »Husk paa, vi er ikke enebestemmende«.

Harald Hansen.

:o:

„Alt det, vi til Dato lever paa, er jo dog kun Smulerne fra Revolutionsbordet i forrige Aarhundrede, og den Kost er jo dog længe nok tygget og tygget om igen. Begreberne trænger til et nyt Indhold og en ny Forklaring. Frihed, Lighed og Broderskab er ikke længere de samme Ting som de var i salig Guillotinens Dage. Dette er det, som Politikerne ikke vil forstaa, og derfor hader jeg dem. De Mennesker vil kun Specialrevolutioner, Revolutioner i det ydre, i det politiske. Men alt sligt er Fiskeri. Hvad det gælder om, er Menneskehedens Revoltering."

Henrik Ibsen.

Folkenes Forbund — En Stat over Staterne og en Fare for Arbejderklassen.

Tvekampen mellem Wilson og de reaktionære Kræfter omkring Clemenceau er forbi — og Folkenes Forbund — saadan som det ikke burde være — er en Kendsgerning, og en Kendsgerning, hvis Fare, Arbejderklassen straks bør gøre sig klar.

Egentlig byder Resultatet ingen Overraskelser. Hvor langt Wilson har villet drive sine Idéer med Hensyn til Folkeforbundets frie Skikkelse, foreligger der ingen Meddelelse om, da hans Krav om Afskaffelse af det hemmelige Diplomati mødtes af Regeringsklikkernes Verdenskongres med, at Offentlighedens Repræsentanter, Pressen, blev udelukket fra de vigtigste Forhandlinger. Det var hans første Nederlag, der sikkert er blevet fulgt af mange Kompromisser, hvad man jo ogsaa kunde vente.

Folkenes Forbund er intet *Folkenes* Forbund. Det er en Verdenstrust af de Regerende og Magthavende. Det er en Stat over Staterne, en Regering over Regeringerne, en international Konsolidering af det borgerlige Samfunds Kræfter. Et Vaaben, der kan blive farligt for den internationale Arbejderklasses revolutionære Bestræbelser.

Der skal fremdeles holdes Hære, nationale Hære, kanske under en international Kommandomagt. Rustningernes Begrænsning, der maa betragtes som et Faktum af den nærliggende Grund, at Nationerne ikke *kan* fortsætte med at bære de umaadelige Rustningsbyrder, er en af de faa positive Gevinster.

Rustningsindustriens Nationalisering er ikke blevet til Virkelighed. Det bliver da Arbejdernes Sag, i de forskellige Lande, at fremtvinge en saadan Ordning. Rustningskapitalismen har været en af Aarsagerne til Krigen, det bliver Arbejderklassens Sag at nedlægge sit Veto mod en Fortsættelse af denne privatkapitalistiske Rovdrift.

Vi faar et internationalt Parlament: *Den internationale Delegeretforsamling.*

Alle Statsentusiaster — ogsaa de socialdemokratiske — har Anledning til at triumfere. Vi har faaet en ny Stat, en international Stat, Staten over Staterne, med et Parlament over Parlamenterne og en Regering over Regeringerne. Det er Centralismens yderste Triumf!

Underkastelsens, Undertrykkelsens og Herskermagtens Princip triumferer. Der bliver ikke Tale om Forstaaelse og fri Overenskomst mellem Nationerne. Det internationale Parlament bestemmer og de enkelte Nationer, har at underkaste sig.

Regeringsprincippet har altid været Undertrykkernes Princip. Vi tvivler paa, at det bliver ander-

Mod Lyset—!

Før sig rejste, hvad der dued, —
Tidens Skjalde, — store Mænd.
Og de talte, saa det lued, —
spændte sig et Sværd ved Lænd.
Oprejst Pande — vidt om Lande
ingen var sig Skyld bevidst —
og fra Strande og til Strande
fænged Propagandas Gnist.

Hadet fræste — Løgnen sved —
overalt fra Vest til Øst —.
Død og Pest tilsammen red,
glædet sig ved frodig Høst. —
Tidens Guder, de blev hædret
og behængt med Kors og Baand.
Og alt Retsind, det blev vædret —
Ondskab, Raahed, blev til Aand!

Tidens Guder, de skal styrte, —
Tidens Mænd og Altre med.
Kirkens Magt, vort Samfunds Byrde
allerede staar for Skred!
Marseillaisen —! Hør den klinger
over dræbte Fædres Hjem —.
Vi den røde Fane svinger
medens vi marcherer frem.

Og af Kaos skal der fødes
nye Tanker, nye Mænd, —
naar i Fremtid Brødre mødes
blir det ej med Sværd ved Lænd.

Frem af Morgenrøden stiger
under tonende Musik
Solen over Land og Riger, — —
Nattens Mørke snart forgik.
Frodigt nye Kræfter skabtes;
Ungdom rejste sig igen. —
Frejdigt Mod! — Ja, Slaget tabtes,
thi vi kæmped Ven mod Ven.

Kom min Broder, ræk mig Haanden,
kæmp med mig endnu et Slag! —
Ned med Dumhed, — leve Aanden;
saa er skabt den nye Dag!
»Bladet« her er os et Vaaben,
Arbejd, — og forsøg jert Vid,
thi vort Nederlag, var Daaben,
Vejen til den nye Tid!

Samlet vi nu fremad drager, —
løftet Hoved, — Haabet lyst,
ingen Modet fra os tager, —
vi har Ungdom i vort Bryst!

Ungdom, — Ungdom! Det er Raabet:
saml jer nu, ov ikke Splid. —
Ungdom, Ungdom! I er Haabet,
vis, I vil den nye Tid —!

Seperator.

ledes med den internationale Regering.

Der skal indrettes international Lovgivning for Nationerne. Et uhørt Felt for Dumhed, Korruption, Bestikkelse, Favorisering, Uretfærdighed, Tvang og Tyrani.

De enkelte Nationer er underkastet de andres Bestemmelser. Der bliver ikke længere tale om international Frihed, hvis vi har opfattet Karakteren af Autoriteternes Princip og Virksomhed rigtig.

For den internationale Arbejderklasse betyder det, at Militærstyrker, der oprettes i international Samvirken, bliver en international Politiinstitution mod Arbejderne og Socialismen.

Opstaar der Revolution i et Land, er der ikke Tvivl om, at den internationale Koalition af Regeringer vil forsøge at bruge den internationale Politistyrke mod de revolutionære Arbejdere.

Sagen er dog ikke saa fortvivlende, naar blot Arbejderne fra Begyndelsen, er klare over den Fare, der truer dem. Hvis de organiserer sig internationalt mod denne Fare.

At Ententen undlader Interventionen i Rusland, er et rigt Løfte for Arbejderne. Aarsagen til at den er udeblevet er, at Arbejdersoldaterne ikke med Fordel kunde bruges mod det revolutionære Rusland. Det var Frygten for, at en saadan Aktion kunde have fremkaldt Revolution i Ententelandene som umuliggjorde den. Dette er en Anvisning for Arbejderne.

Det første Arbejderne maa gøre er at skabe en virkelig kampdygtig Internationale og paa den første Kongres bliver enige om Aktionsmetoderne mod den internationale Regeringskoalition.

Denne Regeringskoalition faar to frygtelige Vaaben i sin Haand: Tropperne og Boykotten.

Tropperne kan kun anvendes ved en Revolution, der har sin Styrke i den politiske Omvæltning, og ikke mod en Revolution, der har sin Styrke i syndikalistiske Kampmetoder, og som udkæmper Kampen paa Arbejdspladsen, i Fabrikkerne og paa Værkstederne o. s. v.

En Revolution af politisk Karakter, der tages sigte paa en Regerings Omvæltning, kan let slaas ned med en Hær af internationale Lejetropper. Men om det skulde komme til en saadan Aktion, saa behersker Arbejderne de internationale Transportveje tillands og tilvands. Det gælder blot at organisere Kampen mod et eventuelt Regeringsattentat. Og Arbejderne kan det, om de vil.

Men en Revolution, der i en Fremtid først og fremmest udføres paa Arbejdspladsen, uden Hensyn til de politiske Institutioner, en Revolution, der altsaa maa blive decentralistisk, som ikke kan slaas ned ved Afsættelse af Revolutionsregering, eller et Revolutionsraad; men som har sine Tusinder af Forgreninger og Virksomhedsbasiser, kan ikke let slaas ned med Politimagt, lige saa lidt, som man varigt kan slaa en faglig-økonomisk Aktion ned med Vold. Mod Producenternes successive og udholdende Kamp mod deres Fabriksherrer, staar Bajonetterne i den nærmeste Tid magtesløse.

Regeringen vil maaske benytte sig af en Boykot (som overfor Rusland), kanske kombineret med væbnet Intervention. Det beror paa Arbejderne og udelukkende paa Arbejderne, om en saadan Aktion skal lykkes eller mislykkes. Arbejderne har Magt til at mestre en saadan Situation, hvis de blot har *Vilje*.

Det er maaske urigtigt at dømme Folkeforbundet kategorisk, allerede nu. Maaske der kan komme noget godt, der befordrer Fremskridtet. Men et er sikkert: At vi ikke kan lukke Øjnene for den Fare, der ligger i en international Politimagt i en regerinssammenslutnings Haand. Vor første Pligt er at raabe et: *klar til Kamp!* — til **Arbejderne.**

Aldrig nogensinde har Nødvendigheden af en stærk international Kamporganisation, traadt saa klart frem som nu.

Ikke en Internationale af storskrydende Politikere; men en Internationale af virkelige Kamporganisationer, af Arbejdernes faglige Sammenslutninger. En revolutionært gennemsyret Internationale.

Skaber Arbejderne en saadan Organisation, saa kan de mestre Situationen og selv af „Folkeforbundet" udpresse noget godt som Gennemgangsform. Kan de ikke skabe en kampberedt Internationale, er de prisgivet den internationale Regerings Kamarillas forgodtbefindende.

A. J—n.

Arbejder! Tænk selv!

—o—

Alt, hvad du er, vær fuldt og helt og ikke stykkevis og delt, siger Henrik Ibsen, og mener vel dermed, at den helstøbte harmoniske Personlighed fører et indholdsrigere Liv end Mennesket med det splittede, kun halvt udviklede Sind. For Arbejderens Vedkommende vil det sige: „Er du nu en Gang bleven Arbejder, saa vær ogsaa dette helt igennem lige til Fingerspidserne." Dertil hører imidlertid noget andet og mere end at være en trolig og ihærdig Slider, dertil hører ogsaa at være sig sin Stilling i Samfundet bevidst, at være klar over sine Interesser, sit Maal og sine Midler.

Men dette vil igen sige, at du, Arbejderen skal forstaa Samfundet, og det er nu ikke saa lige en Sag for den jævne Mand, der netop grundet paa sin lange Arbejdsdag og sin hele underkuede Stilling ikke har de Forudsætninger, som er nødvendig ved Løsningen af disse Spørgsmaal.

Du er ikke længe om at blive klar over, at du ikke kan indrette dig efter, hvad andre siger, thi paa det sociale som paa andre Omraader serveres der et Utal af forskellige Lærdomme, Teorier og Programmer, saa det ikke er godt at vide, hvilket man skal vælge, og tager du en Bog til Vejledning, støder du snart paa uforstaaelige Ord eller paa Sætninger, som forudsætter en mere almen Viden, end du besidder, og ærgerlig og bitter i Sindet tænker du paa at opgive det hele Samfundsspørgsmaal.

Er du naaet til det Stadium, prøv saa mit Raad — t æ n k s e l v. Tænk over hvordan du lever, hvordan du har det, saa kommer Resten ganske af sig selv.

Huset, Lejligheden, du bor i, ejer du ikke selv. En anden ejer det, og h a n kan foreskrive dig s i n e Betingelser. Med hvilken Ret er han Herre over de Rum, du behøver, og du bebor Med Lovens Ret.

Paa Arbejdsstedet, hvor du virker, har du ikke selv Bestemmelsesret. Jorden og Produktionsmidlerne tilhører andre, og da du jo ikke kan skabe med de bare Hænder, maa du underkaste dig de Betingelser, disse andre byder dig. Ogsaa disse gør sig til Herre over din Skæbne, og deres Magt over dig bruger de paa den Maade, at de kun lønner dig saa du og dine karrigt kan opretholde Livet — der intet blive til alt det, der gør vet godt og skønt, og de tvin dig til at arbejde en læng Tid, end der er forenelig din legemlige og aande Sundhed og Udvikling. hvilken Ret ejer disse Jorden Produktionsmidler, som Arbejderen, skal bruge to skabe Værdier? Med Lo Ret.

Hvorhen du saa vender møder du Loven eller rette Mennesker, der benytter Lov og du møder Lovens Udøver nemlig Autoriteterne og der Redskaber som en mod d fjendtlig sindet Magt. Hvor la terligt er det saa ikke, at du o saa selv i Ærbødighed bøjer d for Loven og Autoriteterne, du staar maaske selv og mum noget om, at „der skal dog v re Lov og Ret i Landet".

Naar man siger saaledes, bla der man to Modsætninger sa men. Ret — ja det er ne det, vi skal have, for det er (fyldelsen af det store Fo fælles Krav paa Lykke og V stand. Ret, det er den soci Lighed, elles Ligestilling i Pl ter og Rettigheder. Enhver sk sikres Velstand efter sit Be og yde Arbejde — sin Part efter Evne . Enhver skal ha saa meget af de materielle G der, som der ved en ligelig Fo deling kan blive til hver især, o enhver skal nyde sin fulde Fr hed, kun med den naturlige B grænsning, at man ogsaa m lade sine Medmennesker n deres fulde Frihed og ikke f styrre dem deri. Dette er R — Retfærdighed.

Men hvad er saa Loven?

Ja, vi har nylig set, at den lige det modsatte.

Den staar fjendtlig, som Hindring overfor den enke Arbejders, saavel som overf det store Folks fælles naturli og gode Krav, der staar fjen lig overfor Menneskenes Li berettigelse. Og hvorfor? F di Loven er selve Uretten Uretfærdigheden

Derfor skal vi nok have R i Landet, men ikke Lov.

Loven bestaar af en hel t trykte Bestemmelser, nogle de og nogle daarlige, men di sidste, altsaa de Bestemmels der gaar imod den fattige, langt de fleste og dem, der ver strengest hævdede. De g Bestemmelser, der tilsyneladi de beskytter den jævne Mand kun en Fiktion, der tjener til opretholde Troen paa Lov Det er med andre Ord et Sty Bondefangeri.

Paa lignende Maade forholder det sig med Religionen. Nogle gode Lærdomme, som f. Eks. Lighedslæren, har man blandet sammen med en hel Del Meningsløsheder og skadelige Lærdomme, der kun tjener til at holde de fattige nede i Undertrykkelse. Men med det gode gaar ogsaa det daarlige i Folket. Noget lignende som naar man giver et Barn Levertran og kommer Sukker bag i Skeen.

Er du nu naaet saa vidt, at du forstaar dette udfra dine egne Oplevelser og egen Erfaring, saa kan du med Udbytte læse, hvad andre har skrevet om disse Spørgsmaal. Læsningen bidrager da til at fæstne og uddybe Overbevisningen.

Og saa skulde det gaa frem til Kamp! Til Kamp mod hele det Rakkerpak, mod Samfundets Snyltere, der lever højt paa vor Bekostning!! Men denne Kamp kan kun føres af os selv og Forudsætningen for et heldigt Resultat er vor egen Forstaaelse, vor Logik, vor Maalbevidsthed og vor Evne til Samarbejde.

Vi skal ikke tale om Fred, men vi skal føre Krig, nemlig Proletariatets hellige Krig mod Udbytterne og deres Slæng!!

Vi skal ikke nedlægge vore Vaaben, men vi skal skærpe dem!!

Vi skal føre — den røde Krig!!

K. J.

Et Kapitel af Religionens Historie.

—*—

Naar man som Fru *Eva Manus* og Undertegnede diskuterer Religion, ender det ganske naturligt med, at hver beholder *sin* Mening. Men derfor behøver Diskussionen ikke at have været spildt; man vinder ved at udveksle Meninger, og man skal ikke altid gaa ud paa at omvende hinanden. Hvem af os, der havde Ret, vil vistnok for evig Tid forblive uafgjort. Maaske havde vi Ret begge to; Religionen skal være en personlig Sag for den ene, en offervillig Sag for den anden. Maaske havde ingen af os Ret; Religionen skal hverken være det ene eller det andet, men overhovedet slet ikke være.

Tilbage bliver da kun at paavirke hinanden med Bevismateriale. Og det er dette jeg beder om Lov til at forsøge her ved at fortælle et lille Stykke Religionshistorie.

— Det var under den franske Revolution. I December 1792 afskaffede Nationalforsamlingen alle kirkelige Helligdage. Den 7. November Aaret efter afsvor Biskop *Gobel* (senere henrettet) og en Mængde Præster højtideligt Kristendommen imod at blive statspensionerede paa Finansloven. Den 23. November lod Pariser-Kommunen alle Kirker lukke, og Eksemplet fulgtes rundt omkring i Landet. Alterkarrene omsmeltedes, Messeklæderne omsyedes, og Ludvig den Helliges Skjorte brændtes. Munkene giftede sig med Nonnerne og nedsatte sig som Tømmermænd i Ihukommelse af Tømmermandssønnens Fader, den hellige Joseph. Den 24de November 1793 afskaffedes den kristne Tidsregning; man begyndte helt forfra med Aar 1, Ugen fik 10 nye Dage, Maanederne døbtes om, og der blev lavet Festdage for Dyden, Arbejdet, Geniet, Menneskeheden, Republiken, Hadet til Tyrannerne og saa videre. Endelig afsatte Anarkisterne Vorherre. Men han efterlod et Savn, og i hans Sted indsatte de Fornuftens Gudinde.

Den nye Guddom blev fejret med en storstilet Ceremoni i Notre-Dame Kirken — altsaa rent privat, for nu var Religionen endelig gjort til en Privatsag, saadan som jeg vil have det. Det vil sige, altsaa ikke just paa den Maade jeg vil have det. Der blev nemlig med en vis Ret sagt, at aldrig havde Religionen været mere ufornuftig, end da Fornuften ophøjedes til Gudinde. Folk forlangte, akkurat som den Gang Religionen var en Statssag, noget synligt og haandgribeligt at dyrke, og det fik de. En Fru *Momoro*, gift med Anarkisten, Bogtrykker Momoro (senere henrettet) og en Dame fra Balletten, Frøken *Candeille*, skiftedes til at udføre Rollen som Fornuftens Gudinde, der for Resten optraadte i alle Kirker i Hovedstaden, ja over hele Frankrig. Menigheden sang og dansede Carmagnolen til Ære for Damen, Sidealtrene omdannedes til Beværtninger, og man haanede forrige Tiders Ufornuft ved at udpynte Æsler med Præstedragter og lade dem skryde fra Prækestolene.

En Dag drog et stort Optog til Rigsdagen med Fornuftens Gudinde i Spidsen; hun bar himmelblaa Bukser, rød ulden Hue og var omgivet af hvidklædte Balletdamer fra Operaen. En uhyre Folkeskare fulgte begejstret med, da man drog ind gennem Salen, hvor Nationens Repræsentanter sad og gav Love. Et Barn deklamerede Menneskerettighederne, og Rigsdagsmændende sloges om at komme til at give Fornuftens Gudinde „Broderkys“. Der har aldrig været saa mange frugtsommelige Kvinder og saa mange Hittebørn i Paris som den Gang. Og hver Dag arbejdede Gullotinen paa at udrydde Fornuftens Fjender. Bøddelen blev en rig Mand; han drev blandt andet en indbringende Handel med henrettede Kvinders afskaarne Haar. Over hele Landet genlød det: Frihed, Lighed og Broderskab eller Døden!

Saa var det, at Menneskeheden igen slog en Volte. *Robespierre* (senere henrettet) afsatte Fornuftens Gudinde. Den 7. Maj 1794 fik han vedtaget en Lov, som begyndte saaledes: „Det franske Folk anerkender det højeste Væsen og Sjælens Udødelighed.“ Fru *Momoro* blev fængslet og hendes Mand, Bogtrykkeren, straks halshugget. Den 8. Juni indviedes den nye Religion med en Fest paa Marsmarken, hvor man afslørede en Statue af Visdommen som Sindbillede paa det højeste Væsen. Om Aftenen blev der danset overalt i Byens 60 Dansesaloner, og alle dens 12 Fængsler blev proppet fulde med Anarkister og Gudsfornægtere (senere henrettede). Nu var det forbi med det private; man havde atter en Statsreligion, Vorherre var bleven genindsat ved simpel Flertals-Afstemning.

Saa kom Revolutionens sidste Saltormortale paa det religiøse Omraade. *Napoleon* vendte Bøtten og genoprettede Pavekirken. *Pius den Syvende* blev hentet til Paris fra Rom, og i Notre-Dame Kirken, hvor der før havde været Bal for Fornuftens Gudinde, salvede Paven Kejseren og sammenlignede ham med Moses, Elias, David og Samuel. Det endte med Artillerisalven. Og det er paa dette, at vi har levet videre over hele Europa, paa Fyrsterne af Guds Naade, paa Religionen som det højeste Væsens Alliance med Konger og Kejsere — indtil denne hellige Alliance med Respekt at melde nylig faldt paa Rumpen med et stort Rabalder. Mange mener naivt, at nu har Fornuften igen sejret.

Moralen af dette lille Kapitel af Religionshistorien er, at *Menneskene vil ikke undvære Religionen.* Lad dem da beholde den. For man skal selvfølgelig ikke undvære noget, som man mener at trænge til. Men da vi aabenbart ikke alle trænger til den samme Religion, lad saa hver have sin, og lad os opgive Missionen, ogsaa Missionen for Religionens Afskaffelse. Med andre Ord, *Religionen bør overhovedet aldrig gøres til en Sag.* Den er noget rent personligt. Vi kan kun tale om den ud fra os selv, for der er ikke to Mennesker, som har nøjagtig samme Religion. Derfor er det jeg holder paa, at Religionen er i og for sig ikke Arbejderbevægelsens Fjende; den eksisterer nemlig hverken som Ven eller Fjende, men er noget spredt, som aldrig kan samles. Og der spilder Arbejderbevægelsen sin kostbare Tid ved at bekæmpe Gudsdyrkelsen, som unægtelig ligesaa godt kunde kaldes Afgudsdyrkelsen, for den enes Gud er aldrig den andens. Den sande Gud er vel overalt, hvor der er personlig Sandhed. Og den personlige religiøse Sandhed skal vi lade være i Fred.

I. I. Ipsen.

Den revolutionære Presse.

—*—

Vi gør Kammeraterne opmærksom paa, at *Revolt*, Organ for Norges ungsocialistiske Forbund fra og med den 1. April udkommer som Ugeblad. Det er af stor Interesse for os Ungsocialister at følge Kampen i vore Broderlande saa direkte som muligt, og vi tror, at man paa de forskellige Pladser kan afsætte nogle Ekspl. af Revolt.

Revolt kan bestilles hos Trygve Aakervik, Ryenbergvejen 49 h. 4, Kristiania. Enkelte Ekspl. kan bestilles paa Posten. Prisen er 6 Kr. for et helt Aar, 3 Kr. for et halvt og 1,50 Kr. pr. Kvartal.

Vi lykønsker vore norske Kammerater til Fremgangen! En stærk Presse er et godt Vaaben!

*

Fra og med 1. April udkommer ligeledes i Norge: *Alarm*, Organ for Norsk Syndikalistisk Føderation. Bladet udkommer 2 Gange om Maaneden og kan bestilles paa Postkontoret eller direkte fra Ekspeditionen. *Box 4, Kristiania G.*

*

Vort svenske Broderorgan *Brand*, der maalbevidst kæmper for den frie Socialisme, er hidtil blevet redigeret af den fra den svenske „Forræderproces“ bekendte Kammerat Ivan Oljelund. Samme er imidlertid, ved Partiets sidste Kongres, af personlige Grunde fratraadt som Redaktør. Til hans Efterfølger valgtes C. J. Bjørklund, der allerede har tiltraadt Pladsen.

*

Dagbladet *Solidaritet*, vinder stadig Fremgang blandt Arbejderne, og kan nu glæde Kammeraterne med at udkomme alle Ugens 7 Dage fra og med 1. April. Det er altsaa ikke lykkedes, trods Socialdemokraternes og Myndighedernes forenede Anstrengelser, at slaa de revolutionære Arbejderes Talerør ned. Og det skal heller ikke lykkes.

*

Og *Den røde Krig?* vil man spørge. Ja, endnu et Stykke Tid fortsætter vi som Maanedsblad. Saalænge alle Kræfter maa koncentreres om Solidaritet, holder vi os beskedne tilbage. Men vi har et brændende Haab om, at det ikke maa vare alt forlænge inden Den røde Krig gør Skridtet helt ud o.

udkommer hver 14. Dag, eller om Tilfældet er os gunstigt hver 8. Dag.

Vi ved, derom har vi modtaget glædelige Beviser, at Den røde Krig hver Maaned ventes med Længsel. Ligeledes konstaterer vi det glædelige Fakta, at Den røde Krig for hver Maaned trænger ud i videre Kredse. Den røde Krig har en stor Opgave, som intet andet Organ i Øjeblikket kan og vil udfylde. Og kommer Bladet blot saa vidt, at det kan udkomme oftere, vil vi ogsaa være i Stand til at bringe et mere alsidigt Stof.

Literatur.

Forhandling eller direkte Aktion? Af Chr. Christensen, udgivet af Fagoppositionens Sammenslutning. Pris 10 Øre.

Foreliggende Pjece vil ikke udtømme det Emne, den behandler. Allerede dens Sideantal siger os dette; men det er lykkedes Forfatteren i store Træk klart og gennemtrængende at optrække Hovedlinierne mellem de to Modpoler, som kæmper om Herreværldet indenfor Arbejderbevægelsen. Derfor har denne Pjece, trods sin Lidenhed stor Betydning.

Man kunde godt blive lidt betænkelig ved at Forfatteren paa Side 12 skriver: „Og denne Opøvelse fremmes ikke ved Lærdom;" men andre Steder i Pjecen viser, at han dermed kun kan mene, at man ikke bør blive staaende ved den rent boglige Lærdom.

Vi maa alle være med at sprede denne Pjece i vide Kredse.

Hvem er Forbryderne? Af A. Glückstadt. Samme Forlag. Pr. 20 Øre.

Jeg er sikker paa, at de fleste Arbejdere, naar de har læst denne Pjece, vil gribe sig om Hovedet og sige: „Det er ikke sandt! Saa bundraaddent er det danske Retssystem ikke." Men foran de Beviser, som Forfatteren nøgtern og klart fremlægger, er ingen Tvivl mulig. Forfatteren gengiver Begivenhederne paa Aaboulevarden og ved Fælled-Mødet, som gav Anledning til Arrestationen af Chr. Christensen, Lauritz Hansen og Niels Johnsen. Hans Bevisførelse for Politiets Brutalitet taaler ingen Modsigelse, den er blindende. Forfatteren er dreven til denne Fremstilling saavel som til sin øvrige Optræden i denne Sag af menneskelig Harme. Han fremholder, at han ikke staar tilsluttet noget Parti og slutter med at fremsætte en Fordring om Nedsættelse af en Rigsret. Vi tror ikke, at denne Fordring vinder Gehør, men vi véd, at om denne Pjece spredes effektivt blandt Arbejderne, vil den aabne Øjnene paa mange sovende. Vi opfordrer vore Forhandlere af „Den røde Krig" altid at have denne Pjece med paa Møder, paa Arbejdspladser, ja naar du véd, at du ved Familiefester træffer Venner, som ikke har læst den, maa du være der og faa dem til at købe den.

En Anmærkning maa jeg dog gøre mod begge disse Brochurer, og det er med Hensyn til Arbejdets Udførelse. Det virker frastødende at faa en skødesløs udført Pjece. Og særskilt vil jeg paatale Pagineringen, som nogl Steder begynder oppe i Kanten, andre Steder hænger helt ned paa Siden.

*

Vi har faaet tilsendt følgende svenske Piecer:

Diktatur og Socialisme. En Anarkists Betragtninger af Augustin Souchy. Bogforlaget „Brand", Stockholm 4. Pris 35 Øre.

Et udmærket lille Skrift, hvori Forfatteren undersøger de to rent politiske Kampformer, som gør sig gældende indenfor Arbejderbevægelsen: Demokrati eller Diktatur. Forf. konkluderer som sin Mening, at „hvad angaar saavel Konstituanten som Nationalforsamlingen, er vi Anarkister uvilkaarligt Modstandere af disse, ihvorvel dette ikke betyder, at vi er Tilhængere af Proletariatets Diktatur", men han tillægger, at hvis Proletariatets Diktatur er ensbetydende med Fornuftens Herredømme, hvis de af Diktatorerne udøvede Vold er passiv og blot til at beskytte Proletariatet mod anden bevæbnet Statsmagt og mod Kapitalismen, saa kan Anarkisterne understøtte Proletariatets Diktatur, uden at komme i Modstrid med deres Fornufts- og Retsprinciper.

Vi anbefaler den til enhver Interesseret.

Fra Syndikalistens Forlag, Ørebro, Sverige:

Rudolf Holme: Forbrydelsen. Pris 60 Ø.

Frans Severin: Syndikalismens demokratiske Væsen. Pris 60 Ø.

Julian Borchardt: Kapitalismens Grundbegreber. Overs. fra Tysk. 103 Sider. Pris 1 Kr.

Rudolf Holme har gjort sig kendt i Norge og Sverige som en dygtig syndikalistisk Agitator. Han tilhører den unge Garde, en klar Hjerne og et frisk Syn paa Arbejderspørgsmaalene. Vi har før haft Lejlighed til at anmelde et Par af hans Skrifter. Det foreliggende er bygget paa et Foredrag om Generalstrejken som Middel til at forebygge Krig. For dette dømtes han til 4 Maaneders Fængsel. Forøvrigt har han nu benyttet Lejligheden til offentlig at forsvare sig mod Paastanden om at have begaaet en Forbrydelse. Det er et ypperligt og indgaaende Forsvar for Generalstrejketanken.

„Syndikalismens demokratiske Væsen" af Frans Severin tilhører de Skrifter, som man glæder sig over at have faaet Lejlighed til at læse. Vi vil i denne Sammenhæng understrege Forfatterens Advarsel mod at lægge Begrebet „Demokrati" i Syndikalismens Mund, som noget efterstræbelsesværdigt. Men Forf.s Undersøgelse gør det næsten unødvendigt, thi den, der læser Skriftet, kan ikke undgaa at faa en varmende Foragt og et socialistisk vel motiveret Had mod den politiske Form af Samfundsvold, som vi kender under Navn af Demokrati.

„Kapitalismens Grundbegreb" betegnes som en populær Fremstilling, og jeg tror, den er holdt saa populær i Fremstillingen, at hvilken som helst Arbejder med lidt Interesse for Samfundsspørgsmaal kan forstaa den. Den giver en Fremstilling af den kapitalistiske Produktionsmetode og giver en indgaaende Forklaring af de sædvanlige økonomiske Foreteelser, vi møder i den kapitalistiske Husholdning.

Vi maa skamme os over vor Fattigdom paa oplysende, socialistisk Literatur, i Sammenligning med Sverige. Det maa ændres.

Amatør.

Brevkasse.

Redaktionen har set sig nødsaget til at udskyde følgende Artikler: Bort fra Parlamentarismen af Eva M—s, Gras af Gorki, Mere Klarhed ... Ligeledes vil Fortsættelsen af Kval af Einar ... som først findes i næste Nr.

En fattig Arbejder. Tak for ... og den for Den røde Krig udviste Interesse. Men hvorfor anonym? Er Du saa bange, at Du ikke har noget Navn? Til ... tionen skulde gerne Navnet opgives ... ser os ikke i Stand til at optage ... i dette Nr. Grunden er Pladsmangel.

Udgivet af Ungsocialistisk Forening, København.

*

Redigeret af en Komité.

*

Redaktionens Adresse: Vesselsgade 7, St., København N.

*

Ekspedition: Vesselsgade 7, St., København N.

*

Ansvarlig overfor Presseloven: Fabian Petersen.

Nationaltrykkeriet, København.